

Arrest

nr. 200 573 van 1 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 7 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 januari 2018.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk zijn vrees voor de etnische Albanezen in Kosovo omdat hij in het Servische leger heeft gediend.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. X van 15 maart 2011 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

In het kader van verzoeker zijn tweede asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal een beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeker zijn beroep tegen die beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. X van 9 november 2016.

Ter ondersteuning van zijn huidige derde asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten neer: het reeds bij zijn tweede asielaanvraag aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgemaakte document van de Kosovaarse politie van 8 juli 2016, het proces-verbaal, opgemaakt door de Kosovaarse politie op 22 juni 2017, waaruit blijkt dat er diezelfde dag in zijn vaders woning een huiszoeking plaatsvond, een door zijn vader ondertekend certificaat van 22 juni 2017, in verband met diezelfde huiszoeking, een uitprint van het via Viber gevoerd gesprek tussen verzoeker en minister R. D., een uitprint van de mail die hij op 27 juni 2017 verstuurde naar R. D. en de Kosovaarse minister bevoegd voor de politie waarin hij de gebeurtenissen van 22 juni 2017 aanklaagt, waarin hij de moeilijkheden aangeeft om een nieuwe Kosovaarse identiteitskaart te bemachtigen vanuit België en waarin hij vraagt om bescherming voor zijn vader, om excuses ten aanzien van hem en om een sanctionering van de betrokken politieagenten, een krantenartikel van 30 augustus 2012 dat handelt over de situatie van Bosnjakken in Kosovo en een in Prizren afgestempelde enveloppe, gericht aan zijn partner A. D., van 28 juni 2017.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke

punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvragen werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Waar verzoeker zich afvraagt of verweerder een correcte versie van de wetgeving heeft gehanteerd aangezien uit (internet)artikels waar verzoeker in zijn verzoekschrift naartoe verwijst, zou blijken dat deze de afgelopen jaren constant aan herziening onderhevig was, merkt de Raad op dat verzoeker geen andersluidende versie van deze wetgeving voorlegt om aan te tonen dat de wetsartikelen, waar naar verwezen wordt in de bestreden beslissing, zouden zijn gewijzigd. Daarnaast wijst de Raad er op dat het niet enkel op basis van de vaststellingen omtrent de wetsartikelen is dat niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht aan de twee voorgelegde politiedocumenten. Uit de bestreden beslissing blijkt echter ook dat: "Voorts blijkt dat niet de minste bewijswaarde aan de door u in het kader van uw derde asielaanvraag neergelegde documenten gehecht kan worden. Naast het feit dat u in het kader van uw tweede asielaanvraag documenten heeft neergelegd waaraan niet de minste bewijswaarde gehecht kon worden, blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat het artikel van de Penal (of Criminal) Procedure Law waarnaar in het door u neergelegde proces-verbaal, opgemaakt door de Kosovaarse politie naar aanleiding van een huiszoeking in uw vaders woning op 22 juni 2017 om 11.30 uur, verwezen wordt, met name artikel 240, paragraaf 1, punten 1 en 4, niet bestaat. Het artikel 240, paragraaf 1, wordt immers niet onderverdeeld in verschillende punten. In het certificaat, d.d. 22 juni 2017, dat aan uw vader door de politie werd voorgelegd en dat door hem werd ondertekend, wordt verwezen naar artikel 210, paragrafen 1 en 2, van de Penal (of Criminal) Procedure Law, dat evenmin bestaat. Artikel 210 bestaat immers uit slechts één paragraaf. Dat de enige twee wetsartikelen waarnaar in deze documenten verwezen wordt foutief zijn, ondermijnt op fundamentele wijze de bewijswaarde van deze documenten. Voorts blijkt de hoofding van beide documenten niet ingevuld te zijn – bijgevolg staat er onder meer niet vermeld door welke afdeling van de politie de documenten werden opgemaakt – en zijn de (door de Kosovaarse autoriteiten opgestelde) Engelse teksten in beide documenten van een opvallend gebrekkige kwaliteit. Tot slot blijkt de KPS (Kosovo Police Service), waarnaar in het door uw vader ondertekende certificaat tweemaal verwezen wordt ("KPS Police has entered in the apartment" en "KPS officer"), al ongeveer een decennium niet meer te bestaan. Gelet op deze vaststellingen kan er niet de minste bewijswaarde aan de twee politiedocumenten die u neerlegde ter staving van uw vaders problemen met de Kosovaarse politie gehecht worden. Bijgevolg kan er evenmin nog enig geloof gehecht worden aan de problemen van uw vader die u aan de hand van deze documenten wenste aan te tonen." Verzoeker weerlegt noch ontkracht deze vaststellingen.

Verzoeker beperkt zich tot een selectieve lezing van de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier omtrent de beschermingsmogelijkheden in Kosovo waarbij hij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch hij slaagt er niet in aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 18 januari 2018, voeren verzoekende partijen aan dat zij nog altijd de Albanezen moeten vrezen en stelt verzoekster dat zij werd verkracht. Verzoekende partijen wijzen erop dat zij als nieuw element de problemen van de (schoon)vader hebben aangevoerd, met name dat hij recent door de Kosovaarse autoriteiten werd opgeroepen en hij op vraag van de Belgische autoriteiten werd ondervraagd over een document dat verzoekende partijen hadden ingediend bij hun tweede asielaanvraag. Tot slot wijzen zij erop dat ook een huiszoeking werd uitgevoerd bij hun (schoon)vader.

Verzoekende partij beperkt zich in wezen tot het herhalen van haar asielrelaas, en gaat er helemaal aan voorbij dat geen enkel geloof wordt gehecht aan het door hen opgediste relaas, met name dat verzoekers vader werd ondervraagd over documenten die verzoekende partijen indienden bij hun vorige asielaanvraag. Verzoekende partijen weerleggen op geen enkele wijze de redenen waarom geen geloof wordt gehecht aan hun relaas: *““(…) blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat het artikel van de Penal (of Criminal) Procedure Law waarnaar in het door u neergelegde proces-verbaal, opgemaakt door de Kosovaarse politie naar aanleiding van een huiszoeking in uw vaders woning op 22 juni 2017 om 11.30 uur, verwezen wordt, met name artikel 240, paragraaf 1, punten 1 en 4, niet bestaat. Het artikel 240, paragraaf 1, wordt immers niet onderverdeeld in verschillende punten. In het certificaat, d.d. 22 juni 2017, dat aan uw vader door de politie werd voorgelegd en dat door hem werd ondertekend, wordt verwezen naar artikel 210, paragrafen 1 en 2, van de Penal (of Criminal) Procedure Law, dat evenmin bestaat. Artikel 210 bestaat immers uit slechts één paragraaf. Dat de enige twee wetsartikelen waarnaar in deze documenten verwezen wordt foutief zijn, ondermijnt op fundamentele wijze de bewijswaarde van deze documenten. Voorts blijkt de hoofding van beide documenten niet ingevuld te zijn – bijgevolg staat er onder meer niet vermeld door welke afdeling van de politie de documenten werden opgemaakt – en zijn de (door de Kosovaarse autoriteiten opgestelde) Engelse teksten in beide documenten van een opvallend gebrekkige kwaliteit. Tot slot blijkt de KPS (Kosovo Police Service), waarnaar in het door uw vader ondertekende certificaat tweemaal verwezen wordt (“KPS Police has entered in the apartment” en “KPS officer”), al ongeveer een decennium niet meer te bestaan. Gelet op deze vaststellingen kan er niet de minste bewijswaarde aan de twee politiedocumenten die u neerlegde ter staving van uw vaders problemen met de Kosovaarse politie gehecht worden. Bijgevolg kan er evenmin nog enig geloof gehecht worden aan de problemen van uw*

vader die u aan de hand van deze documenten wenste aan te tonen.” Verzoeker weerlegt noch ontkracht deze vaststellingen.”

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één maart tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS